

Dráčie srdce

Velká skúška

Dračie srdce 1 – Velká skúška

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cpress.sk
www.albatrosmedia.sk

Ana Galánová
Dračie srdce 1 – Velká skúška – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Dráčie srdce

Velká skúška

Ana Galánová

Ilustroval Pablo Pino

 CPRESS

**Brno
2015**

*Mojim editorkám Raquel Lópezovej
a Ane Marii Garcii*

Ana Galánová

*Pre Jesi, moju lásku a neuveriteľnú oporu
pri každom ťahu štetcom.*

Pablo Pino

1. KAPITOLA

Konečne!

Kale bol správny a šikovný chalan a navyše dobrý športovec. Žil na hrade, kde mal všetko, čo dieťa jeho veku potrebuje: kamarátov, poštového holuba, ľahučké brnenie pre svoj oddiel križiakov, vlastnú izbu s katapultom umiestneným v okne, rodičov, ktorí ho milovali, a sestru, ktorá ho hlavne otravovala.

Nemal však draka.

Zo všetkých svojich kamarátov bol on už iba JEDINÝ, kto musel ísť do školy každý deň pešo alebo letieť na otcovom drakovi.

A už to ďalej nemohol vydržať!

Nechápal, prečo má čakať až do svojich jedenástich rokov, aby mohol mať

vlastného draka, ale tak to jednoducho bolo a v Samarade nikto pravidiel neporušoval. A už vôbec nie počas starostovania Wickenburga, najprísnejšej, najneprijemnejšej a najnesympatickejšej osoby v celom meste, ktorého ale všetci poslúchali, pretože bol zároveň zo všetkých najchytrejší. Neraz skúsil Kale presvedčiť chovateľa drakov Antona, aby ho nechal nejakého vyskúšať, ale ten to vždy odmietol. Nikto nedostane svojho prvého draka bez toho, aby prišiel spoločne s rodičmi v deň svojich jedenástych narodenín.

A Kaleho deň KONEČNE nastal.

Vyskočil z postele (lepšie povedané urobil salto), zbehol zo schodov, ktoré

bral po troch, ale pri poslednom salte, bohužiaľ, pristál na chvoste Pinky, dračice sestry, ktorá si spokojne ležala, zatiaľ čo jej Nerea piloala pazúriky. Pinka a Nerea boli obidve chúlостivé ako pestrofarebné poletujúce motýle, hoci Pinka už musela mať viac ako dvesto kíl.

„Počúvaj, dávaj pozor!“ vykrikla Nerea. „Á, a vlastne všetko najlepšie. No tak uvidíme, či sa teraz, keď si starší, trochu upokojíš.“

„Vďaka,“ povedal Kale bez toho, aby o ňu zavadil pohľadom, a utekal do kuchyne.

„Mami! Tati! Ideme! Ideme pre draka!“ kričal klžuc sa po vyleštených dlaždičkách.

BÁC!

Narazil do obrovského dreveného stola, takže všetko, čo stálo na ňom, sa zaknísalo. Mamka sa usmiala.

„Všetko najlepšie, Kale!“ povedala a dala mu pusu. „Hneď vyrazíme, ale najskôr sa naraňajkuj. Okrem toho nemôžeš ísť takto! V spodkoch!“

„Aj!“

V zhone sa zabudol obliecť!

Kale takmer bez dychu zhltol hrianku, vypil pohár mlieka a vystrelil sa prezliecť.

O dve sekundy už stál znova vo dverách, pripravený vyraziť.

Rodičia naňho čakali v záhrade, kde už medzitým sedlali svoje draky – Kuda, otcovho elegantného čierneho draka, a Karmu, matkinu vernú spoločníčku.

Práve keď chcel Kale vyliezt' na otcovho draka, všimol si, že prilieta poštový holub. Spoznal ho okamžite. Bol jedným z holubov jeho najlepšieho priateľa Kasiho. Zdvihol ruku a holub na ňu dosadol. Vytiahol zvitok pergamenu so správou, ktorú mal holub priviazanú k nohe, a čítal:

Všetko nejlepší
a velá štástia
s drakom! Už ho
skoro máš.

Kale sa spokojne usmial. Jeho najlepši kamarát Kasi takmer nikdy na nič nezabudol. Trávil dni vymýšľaním najrôznejších úloh a takmer vždy dopadli dobre. Takmer. Normálne by mu Kale odpovedal svojou správou, ale teraz mal naponáhlo. A čo viac, nevzal ani klietku s poštovým holubom, ktorú normálne brával, keď odchádzal z domu. Tentoraz mal ale v hlave len jednu vec: svojho nového draka.

Vyliezol na Kudov chrbát a spýtal sa otca:

„Oci, ty vieš, ako to bude prebiehať?“

„Nie, nikto nevie, aký bude jeho drak až do dňa, keď ho dostane,“ odpovedal mu otec. „Ale nemusíš sa báť, pretože Anton sa vždy trafi. Zakaždým vyberie toho najlepšieho draka pre každého. Uvidíš.“

Kaleho otec ho vysadil na svojho draka a ten sa zdvihol do výšky, nasledovaný Karmou.

Leteli nad kopcami ozdobenými hradmi a obrábanými poľami, ktoré už niesli prvé plody leta. Na západe bolo vidieť Hmlistý les, jediné miesto panstva, kam sa nikto neodvážil vojsť.

Podľa povestí v lese žili hovoriace stromy, aj keď ich nikto v živote nevidel. Určite to boli povedačky starých, ktorí chceli postrašiť deti. Na východe žiarila vodná hladina Červeného jazera, kam každé leto Kale jazdil na výlety. Tento rok už by mohol ísť na svojom vlastnom drakovi. Dúfal, že bude vedieť plávať, a že bude mať rád vodu rovnako ako on.

Kým Kale pozoroval krajinu, myslel na to, čo mu povedal otec. Bola úplná pravda, že draky, ktoré mali jeho kamaráti a príbuzní, boli pre nich tie pravé. Kasiho drak bol pokojný a veľmi malý, rovnako ako jeho priateľ, ktorý sa zatiaľ nevytiahol, takže vyliezť na draka ho veľa nestálo. Sestrina dračica bola rov-

nako výstredná ako ona, s farebnými šupinami, dlhým krkom a dlhými pazúrmí. Drak toho blázna Arka bol rovnako divoký ako jeho pán a dračica kamarátky Maje bola tá najposlušnejšia a najlepšie vycvičená v celom okolí. V diaľke rozoznával svojho suseda, pána Bradleyho. Jeho drak bol taký starý a slabý ako jeho jazdec a letel pomaly nad zemou.

Otec bude mať určite pravdu.

Celkom iste dostane chytrého draka, športovo založeného a navyše zábavného, rovnako ako je on. A určite bude mať skvelú farbu, zelenú alebo červenú, alebo možno kombináciu oboch, tak ako jeho tím „križiakov“.

2. KAPITOLA

Prazvláštny drak

Dlho im to netrvalo a dorazili na dračiu farmu, rozsiahly statok ležiaci severne od mestečka. Pri vchode stál obrovský dom postavený z masívnych drevených kmeňov, v ktorom žil Anton, chovateľ drakov a veterinár, ktorý mal na starosti zodpovednú činnosť – prideľovať draky ich novým pánom. V zadnej časti statku bolo vidieť mnoho stajní a jazdiarní, kde pobehovali dračie mláďatá so svojimi matkami. Napravo stála nemocnica, kam prenášali choré alebo zranené draky, a v jednej z ohrád odpočíval drak podobný hadovi, s obviazaným krídlom.

Kudo a Karma jemne pristáli pred bránou a Kale a jeho rodičia z nich zoskočili. Kaleho otec potľapkal Kuda po chrbte, aby sa šiel hrať, kým ho opäť bude potrebovať.

Neprešli ani dva kroky, keď sa domové dvere naraz otvorili a objavil sa v nich Anton so svojimi hustými popolavými fúzmi, ktorý zaberal celý priestor dverí svojím silným a robustným telom. Na nohách mal jazdecké topánky a okolo pása remeň, na ktorom viseli všetky možné typy výzbroje: bič, povraz, meracie pásмо a obruč plná železných kľúčov.

„Ale pozrime sa, kto je tu! Kale Karmona!“ povedal hlasom silným ako zvon. „Už je z teba chlapisko! Sem, sem!“ naznačil im rukou, aby vstúpili.

Kale vběhol dovnútra a rodičia ho nasledovali.

Vstúpili do siene s vysokým stropom a stenami obloženými drevom. Nebol

tu takmer žiadny nábytok, iba malý stôl, na ktorom ležal zápisník, drevená truhlica a tri stoličky. Na jednej strane sály boli troje krídlových dverí zatvorené veľkými železnými závorami.

„Viem, že už sa nemôžeš dočkať svojho draka a chceš začať s veľkou skúškou, takže nebudeme strácať čas. Vylez, prosím ťa, sem,“ povedal Anton.

Kale vyliezol na drevenú truhlicu a Anton ho začal merať, zatiaľ čo sa ho vypytoval:

„Akému športu sa venuješ? Si ľavák, alebo pravák? Koľko poschodí má tvoj hrad? Kde bude spať drak? Už si mu vymyslel meno? Máš psa? Si alergický na nejaké zviera?“

„Križiakom, pravák, tri, v mojej izbe, nie, nie, nie...“, odpovedal Kale stále nervóznejšie.

Anton si do svojho denníka zaznamenával Kaleho odpovede aj jeho miery. Jeho rodičia, sediaci pohodlne

na stoličkách, všetko pokojne pozorovali. Niečo podobné už zažili so svojou dcérou a vedeli, že nie je čoho obávať sa. Keď Anton získal všetky informácie, ktoré potreboval, chvíľu študoval svoje zápisky brblajúc si popod fúzy:

„Hmm, áno, hmm...”

Zrazu zdvihol oči od svojich zápis-
kov a víťazoslávne sa usmial:

„Viem úplne presne, čo potrebujes.“
A bez toho, aby čokoľvek dodal, podišiel k jedným dverám a pritom si odvia-
zal povraz, ktorý mal za opaskom.

Kým vyčkávali, Kale šplhal a zasa zoskakoval z truhlice, pobehoval po miestnosti sem a tam a nedočkavo sa pozeral smerom k dverám.

„Kale, upokoj sa,“ povedala mu mama. „A nehryz si nechty.“

Nečakali dlho. Po nedlhej chvíli začuli hluk a kroky, ktoré prichádzali z miest, kam Anton odišiel.

„Ideme!“ kričal Anton. „A nerozptyľuj sa!“

Dvere sa znova otvorili a vošiel Anton. V jednej ruke niesol vrečko s tajomným obsahom a druhou rukou ťahal za povraz. V chodbe panovalo šero, a preto nebolo dobre vidieť, čo je na druhom konci povrazu.

„Tento sa ľuďi trochu bojí,“ povedal Anton, „ale len čo ťa lepšie spozná, uvidíš, že je neuveriteľný. Len musíš mať spočiatku trochu trpezlivosti.“

Kale žmúril smerom do šera. Akýže drak to asi bude? A prečo nechce vyliezt? Žeby mal strach?

Anton znova potiahol za povraz a nakoniec sa so zakopávaním objavilo ohromné zviera, ktoré sa natiahlo ako dlhé tak široké na zemi.

Drak zostal ležať uprostred miestnosti.

BUMBÁC!

Kale si ho premeral doširoka otvorenými očami. Nevyzeral ani za mak tak, ako si ho predstavoval. Príliš rozložené telo, veľmi malé krídla, pretiahnutá hlava a trochu prihlúply úsmev, vďaka ktorému vyzeral, že veľa rozumu nezískal. Zadné laby boli obrovské – tak preto zakopával! Nebol ani zelený, ani červený, ale skôr nevýrazne hnedý.

Drak sa pomaly zdvihol na nohy, priblížil svoj ňufák ku Kalemu, pričuchol

k nemu, načo zaklonil hlavu, zavrel silne ňufák a – mocne kýchol.

Z nozdier mu vyšľahli plamene. Kale len-len že uhol, ale na zemi zostala čierna škvrna a vo vzduchu to zavoňalo spáleným drevom.

PŠÍIK!

„Je chorý?“
spýtal sa
s obavami.

„Nie, nie,
vôbec nie,“ od-
povedal Anton, „urči-
te má letnú alergiu alebo
niečo podobné. Fajn, tak
ako sa ti páči? No nie je to
nádherný exemplár? Ako ho budeš
volať?“

Kale sa otočil a znova si draka pre-
meral. Potom pozrel na rodičov. Tí
teda tiež nevyzerali veľmi presvedčení.
Drak totiž rozhodne nevyzeral, že je

pripravený niekam letieť. Kale si sadol na zem, aby popremýšľal o mene. Drak sa k nemu okamžite priblížil, sadol si mu po boku stláčajúc mu nohu, a položil svoju hlavu na hlavu svojho nového pána, aby si konečne oddýchol.

A v tom okamihu sa Kale rozhodol. Nebolo dôležité, aký drak bol alebo ako vyzeral, bol to jednoducho jeho drak a práve s ním mal prejsť veľkou skúškou, a bol presvedčený, že to dosiahne.

„**Mondrago**,“ odpovedal. „Bude sa volať Mondrago.“

„To je ale... originálne meno,“ povedala jeho mama nútiac sa do úsmevu.

„Výborne. Takže to bude Mondrago,“ povedal Anton a zapísal meno do svojho zápisníka. Potom rozviazal povraz, ktorým mal Mondraga pripútaného k svojej reťazi, zmotal ho a pripevnil si ho znova k opasku. Otvoril

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.